

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

De Pietate erga B. Virginem. Oratio VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

DE PIETATE

Erga

BEATAM VIRGINEM.

ORATIO VII.

Qui me invenerit, inveniet vitam, & hauriet salutem à Domino. Sap. 13.

Magnam esse apud Deum Virginis Deiparæ auctoritatem ac gratiam, & ita magnam, ut major esse nulla possit; tantam esse vim illius patrocini in re salutis potissimum, ut quibus voluerit, ijs facilem beatæ immortalitatis aditum recludat; denique sic affectam illam esse in unumquemque nostrum, ut opiulari nobis delicias reputet suas; nemo est, Adolescentes Christiani, qui non fateatur, nisi fuerit ille B. Virginis obreçtator malevolus, aut ipsius gloriæ invidus æmulator. Quantam enimverò oportet esse illius potentiam, quæ Omnipotentis Dei filia amantissima nuncupatur? quales esse debent ejusdem in promovendo salutis humanæ negotio partes, quæ salutis ipsius auctorem ac pretium purissimo sinu complexa sit? Uno verbo quis tenerrimos charitatis sensus requirat in eâ, quam divini Spiritûs, hoc est castissimi amoris Sponsam agnoscat. Quis ergo designatam hîc fuisse divinæ vocis oraculo B. Virginem inficietur; quam qui invenerit semel, & fideli obsequio demeruerit, certam obtinendæ ab ipso Domino salutis

salutis fiduciam habeat. *Qui me invenerit, inveniet
viam & hauriet salutem à Domino.*

Nunc age; quibus tandem gradibus ad optatum illud sacræ Virginis patrocinium pervenire quis potest: quo pretio certum illud salutis æternæ pignus redimatur: quas ipsa Virgo Deipara in ijs adesse vult doctes, quos suorum in numero, & tanquam in albo recenseat. Nam quid diffimulem inveniri permultos, qui Mariæ præsidio ac gratiâ, tam frustra, quàm temerè gloriantur: qui Clientis ac Filij Deiparæ appellationem usurpant, quid ipsa valeat, ignorant: qui ad eam, quam suis Virgo pollicetur, aspirant mercedem, cuius nullam omnino partem consequentur. Idipsum hodie mihi propositum velim, Adolescentes, ut exponam vobis breviter; qualem esse eum oporteat, qui Mariæ servus ac filius revera sit, eoque nomine jus ad ipsius patrocinium ac clientelam habeat.

Tribus omnino rebus se prodit Deiparæ Virginis obsequium. Peculiari quadam atque externâ piæ ac religiosi cultûs significatione: hoc primum. Integritate morum ac vitæ sanctimoniâ, hoc Alterum. Denique ardentissimo cultûs ejusdem iuendi ac promovendi studio, hoc Tertium. Atque hæc tria sunt, in quibus fidem obligant suam, quotquot Sodales B. Virginis nuncupantur, dum profiterentur, palam & aperte: *nunquam se Mariam derelicturos neque contra illam quidpiam dicturos aut facturos, neque permissuros, ut à suis subditis aliquid contra ipsius honorem unquam agatur.* Dicamus de singulis, quantum patientur temporis angustia, antequam ad commendandum Mariæ ejusdem patrocinium veniamus.

I. P A R S.

Ac primò quidem, quam putatis illam esse piæ religiosique cultûs, ad quem Mariæ cientes erudi-

F

UNIVERSITÄT

untur significationem, aut quibus demum officijs continetur: Illa perfringo paucis, Adolescentes, ac delibo tantum. Accedere frequenter ac piè ad sacram divinorum mysteriorum communionem, usq; diebus potissimum, quibus aliqua Mariæ festivitas recurrit: exercere identidem in ipsius honorem jejunium, aut aliquam aliam afflictationis corporeæ partem ultrò susceptam: invisere pauperum & agrotantium domos; opem ferre laborantibus: excitare jacentes, recreare perditos, afflictos consolari. Desraudare genium aliquâ pecuniæ parte, quam miserorum in solatium ac salutem impendas: implorare assiduis precibus præsentissimū B. Virginis præsidium, frequentem esse in celebrandis ipsius laudibus; crebros de eadem ipsiusque virtutibus miscere sermones, excitare se se invicem ad ipsius honorem quâcumque ratione promovendum: habere certum quoddam ac fixum precum quotidianarum pensum, quod persolvas illi fideliter; ac religioni ducere, si quam earum partem negligentia prætermiseris: gestare signum aliquod sive tesseram, quæ perpetuò revocet memoriam illius fidei, quam Mariæ juraveris. Quid multa? adesse diligenter & assiduè illis cœtibus, qui ad celebrandas ipsius laudes congregantur: largiri libenter aliquid de suo ad ipsius ædium, vel imaginum ornatum ac decorem. Parco commemorare alia piæ mentis ac sedulæ voluntatis officia, in quibus aut excogitandis, aut perficiendis ingeniosus semper invenitur, quisquis Deiparam sincerè veneratur ac colit.

In his porro rebus externus Mariæ cultus positus est, & qui se Virginis obsequio mancipant, in iisdem exercendis strenuos esse ac sedulos oportet. Nam cavete sedulò à perniciosis illorum opinionibus, qui persuadere vobis aliquando præsumerent, istum pietatis externæ apparatus ferendum quidem esse in junioribus, quorum ætas imbellis ac tenera

fomentis ejusmodi stimulisque egeat; at aliud in viris solida magis virtutis specimen requiri: colendam esse animo Virginem, non inanibus ac superstitionis plerumque obsequiis, quibus illa facile caruerit, si modo sinceris suis in Clientibus virtutum suarum imitatores sibi gratuletur.

Quem enim alium injere Novatores agendi morem, cum veteres piorum operum usus ab orbe Christiano rejicerent? Nam quò pertinet, inquietabant, cultus ille tam varius, tam multiplex: quid sibi volunt revocatae postliminio tot inuiles ceremoniæ, ubi Fides una ad salutem sufficit? Equidem non inficior, quàm propè nullo ponendus sit in loco ille Virginis beatæ cultus, qui nihil præter meram phaleratæ pietatis ostentationem præ se ferret. Scio requiri imprimis affectum animi & cupidam placendi voluntatem, quæ morum innocentiam, & sedulam virtutum ejusdem Virginis æmulatione se probat. Verùm nemo pariter, nisi temerè, negaverit affectum illum animi, & devotam ad obsequendum voluntatem, quæ certi quidam homines tantopere gloriantur, esse quid fictitium penitus, nisi prodeat foras & in opus erumpat. Ac quemadmodum Jacobus testatur emortuam esse fidem illam, quæ operibus bonis destituta sit, ita fateri necesse est, inanem esse ac vacuum Mariæ cultum, qui nullâ piorum actuum exercitatione sustentetur.

Sed quid in re tam apertâ diutius immoramur, præsertim ubi ipsa loquitur Ecclesia, & se facti auctorem ac ducem exhibet: Agite; an illa Virginis in cultu otiosa est, aut nos seignēs esse atque inertes patitur. Enumeret enim verò, si quis potest, quot & quàm varijs religionibus ad ornandam, venerandamque Deiparam Ecclesia veri, reliquæ arbitra Christiano populo facem prætulit. Cedo partem aliquam totâ Virginis in vita, quam singulari solennitate non consignavit. Cogitâ ab ipsius Conceptu

F a

pa

purissimo ad triumphales ejusdem in cœlum ingressus, quàm multas prædicandis Mariæ laudibus festiuitates instituerit. Attende singulas per hebdomadas præfixum Ecclesiæ auctoritate ac designatum diem unum, qui Virginis nomen ac præconium præferret. Adde mirabilem piæ, bonæque matris providentiam, quæ, ne tempus ullum à persolvendis Deiparæ meritis honoribus vacuum præteriret, ter in die salutandæ illius ac invocandæ voluit nos admoneri. Quid etiam innumeras Precationes ab eadem Ecclesia aut informatas aut approbatas, quibus in angustis rebus, in ærumnis, in laboribus, in quotidianis vitæ, salutisque periculis Deiparæ præsidium, opem, patrociniûmque posceremus; quid Officium divinum loquar, ipsum sacro sanctæ Missæ sacrificium communibus Christi, ejusque Matris laudibus plenum ac refertum? Quid referam Regna, Provincias, Urbes, Collegia, Societates, quæ peculiari augustæ Virginis clientelâ gloriantur? Quid erecta in ejus honorem templa? Uno verbo, percurrite universas orbis Christiani plagas, si fortè colitur uspiam Christi nomen, ubi nomen Mariæ, & magna apud Filium ipsius gratia ignoretur. Nihil hic dictum ambitiosius, Adolescentes, & ad B. Virginis commendationem magnificentius exaggeratum: nihil non exactum ad severas Ecclesiæ leges: illa certissima credendi, agendique regula est, quam declinare nemini liceat. State porro tam firmis, tamque solidis fundamentis, neque vos ulla rationum humanarum momenta à deferendo Mariæ debito cultu deterreant.

Alterum est obsequij genus, quod à suis Clientibus B. Virgo sibi vindicat, integritatem morum dico, & innocentiam vitæ; sine quâ nemo gratum præstare servitium confidat. Nam quantum illi spe falluntur suâ, qui externi cultûs in umbra tuti, corruptelæ vitiorum interim indulgent, neque abuti
dubi-

dubitant Mariæ nomine ad peccandum tranquillius, & suam in tuendis flagitijs perversitatem confirmandam. Tu scilicet ultrò feras tuis in Clientibus, Virgo sanctissima, quod ab indole tua, quod à tuis moribus alienissimum semper fuit? Tu superbi hominum preces ac vota patiens audias, quæ tam abjectè sensisti de teipsâ, ut ancillam Domini te diceres, dum ejusdem mater salutabâre? Tu profectas ab ore maledico laudes excipias, quæ benignitatis ac mansuetudinis exemplum, dum viveres, extitisti? Tu corrupti Juvenis & libidinum fordibus inquinati munus quodlibet habeas acceptum, quæ tam impensè castimoniam coluisti; ut vel ad aspectum viri expavesceres? ut audito divino maternitatis nuncio pudori metuens animo turbareris? ut abnueres fieri Dei mater, si quod inde virginitati tuæ detrimentum ingrueret?

Ah! discite Mariam nosse meliùs, Parthenici cultores, quos solutioris vitæ licentia reos coarguit: hoc inducite in vestros animos, nullo ponendum in loco studiosæ quantumlibet mentis obsequium, quod criminum labes & cordis depravati corruptelâ inficiat. Nam quis vulgo fructus est ordinati tam malè cultûs, nisi ut Hæreticis pariter atque impiis, pietatis in B. Virginem cavillandæ occasionem præbeat. Vetus est Novatorum hæc querela, aut iniqua potiùs objurgatio, haberi Mariam à nobis tanquam Numen, quæ Numini ipsi nec dignitate, nec potentiâ cedat: nostram in ejus patrocinio ita collocari fiduciam, ut carere Christo quis possit, nec tanti putet Filium hostem experiri, qui parentis in benevolentia conquiescat. Jam si perniciosus error ille serperet, & inveniret fidem, qui certum adpromittit pravè quantumvis ac nequiter viventibus præsidium, modò levioribus officijs ad Virginis gratiam adrepant, quantum pondus adderet ad fovendam impiorum hominum in suâ perversitate

perinaciam? Nam quis tam perditè malus est, aut salutis tam inimicus suæ, qui tranquillam in vita licentiore pacem aliquo precationum penso, aut fragilibus alterius generis officijs ultrò non redimat; qui hâc mercede compendiosam ac facilem sub clientelâ Virginis tibi munire viam dubitet? Hâc spe freti dum vivere turpiter non desunt pietatis veræ illusores, qualem homini tuo labem, Virgo sanctissima, quantum patrocinio tuo dedecus accersunt!

Verùm quod illi vicissim cultûs inconsulti aut potius contemptæ religionis præmium referent? Etenim in extremo illo & decretorio die, quo sedebit Christus boni, malique arbiter, & universi orbis iudicium facturus; tunc infortunati homines, qui se medios inter reprobos delaptos fuisse sentient, convertis ad Mariam oculis ac precibus exclamabunt cum impijs, de quibus apud Isaïam mentio est. *Jejunavimus, ô Virgo, & non aspexisti: humiliavimus animas nostras, & nescisti.* Isa. 58. Quid ergo nobis profuit jurare nomen in tuum, & inter Clientes tuos nomen ambire? quid juvat quotidianas preces tam sedulò, tam religiosè tibi perfolvisse? quò recidit gloriosa Parthenici sodalis appellatio, quam circumtulimus ad pompam, tuorumque hostium æmulationem, si nullum miseris in rebus benevolentia tuæ, tuique patrocinii fructum percipimus? Inutiles querelæ & supervacanea comploratio, quam Christi Mater eodem pacto illudet, quo Deum impiorum observationes ac jejunia legitimus illuisse. Numquid, reponet illa, tale est jejunium, quod elegi, infelix, quisquis hunc mihi phalerati cultûs apparatus ambitiosè jactas? hocce decuit pietatem in me tuam & observantiam contineri, dum effrenatis cupiditatibus impune frena laxabas. ah si placere voluisses, & me benevolam, & amicam experiri, debueras emendare mores ante
omnia,

omnia, & vitæ integritatem æmulari. Nam quid mihi cum insolente superbâ, cum indole efferâ, & intractabili, quæ tot accendit odia, tot procreavit inimicitias, tam insuperabiles fraternæ charitatis moras objecit? quid mihi cum illo concupiscentiæ fomite, quem non modò non restinxisti prudenter, ut decebat, subtrahendo pabulum ac fomentum, sed inflammâsti magis, ac magis; dum molles voluptatis illecebras sectabâre, dum liberioribus colloquijs indulgebas, dum pascebas oculos obscenis imaginibus, dum perniciosas societates, nequiorum adolescentum cœtus frequentabas, dum inertî languebas in otio, & laboris impatiens omne studiorum genus, quasi crudiores cibos nauseabas? quid mihi cum amore ludi, cum assiduis commestrationibus, cum violatione Sacrorum, cum Sacramentorum abusu, cum vita ex omni parte depravatâ? His mederi oportuit, si haberi te filiorum in numero, si me parentis loco habere libuisset. Tunc enim verò, Adolescens Christiane, propitiâ tibi Mariam sensisses. *In vocabis, & exaudiet; clamabis, & d. cet., ecce adsum.* Igitur externam piî cultûs significationem cum inſocentia morum consociet, quisquis Mariam ex animo colere, & certum in ipsa præsidium voluerit experiri.

Tertium est devoti in Virginem Deiparam animi specimen, cultum ipsius & gloriam tueri viriliter, & quocumque modo etiam promovere. Neque verò testandi sui in eam studij frequens, ut vivitur, occasio defuerit. Est enim hoc Mariæ, uti Religionis ipsius fatum, ut nemo extiterit Sacrorum hostis, qui non apertas illi inimicitias declarârit. Imò quoties petitus est Christus per Mariam, toties ad labefactandam filij gloriam, de parentis auctoritate ac gratiâ certatum est. Vide ergo qui te Clientem Virginis profiteris, ut ad tuendum ipsius honorem comparatus accedas, si quando adversarij in-

furgent. Atque utinam tam multi quotidie non offenderentur! Mitto hic appellare Novatores, quorum ingenium, ut ad abolendos germanæ pietatis sensus omnes est natum, ita ab exhibendo Mariæ cultu semper abhorruit. At inter vos ipsos, in medio juventutis illius, cujus consortio utimini, ut occurrunt sæpe, qui nec auspicijs orti tam felicibus, nec tam liberalibus culti institutis, aut virtutis ignorant pretium, aut eandem nunquam experti despiciunt. Quàm primum est ab ijs jactari multa, quæ pietas non ferat, quæ bonis moribus non congruant, quæ vestrum in Virginem sanctam studium, assiduitatem, obsequia, aut elevent, aut cavillentur. In ijs rerum adjunctis qualem decet eum esse, qui solemne Deiparæ sacramentum dicere se meminerit? cui res ejusdem, cultus & gloria cordi sint? An fileat ignavo correptus metu? an ferat impune grassari effrenam licentiam, si coercere illam pro sua auctoritate possit? an saltem testari parcat quoquo pacto, quantum sibi displiceat, quidquid religionis in probrum & Deiparæ dedecus circumfertur?

Verùm Mariæ Clienti videri fati non debet illasum Virginis honorem præstitisse, nisi eundem pro virili parte promoveat. Id verò quàm potestis commodè, Adolescentes, si vos Dominæ vestræ ac Patronæ amantissimæ gloria excitulet! Nam quid in mora est, quominus vestris inter socios colloquijs colendæ Virginis & amandæ studium inspiciatis? cur expertes & ignari utilitatis ac commodi, quod liberalis ejusdem famulatus parit, per nos non erudiantur, quanta sit ipsius apud Deum auctoritas ac gratia; quàm multa veris amantibus bona largiatur; quàm certum sit in ipsius patrocinio præsidium; quàm dulcem in extremo rerum limine præciosæ mortis fiduciam afferat. Cur intra penates domesticos, ubi, qui vobis & familiæ vestræ servitium præ-

præstant, rudes vulgò sunt & imperiti rerum æternarum, non inveniunt in vobis Doctores ac Magistros, quorum verbo & exemplo discant Mariam toto corde venerari, & in ipsa spem æternæ salutis alteram post Deum collocare. Nolite dubitare, Adolescentes, quin parentes vestri tam piæ æmulationi suffragarentur, & novos ex studio vestro pietatis stimulos ipsi persentiscerent.

Hæc sunt, Adolescentes, quibus B. Virginis cultus ac veneratio continentur, hæc sunt, quæ Virgo sanctissima suis à Clientibus in fidei & obsequij specimen reposcit. At quam vicissim veri Mariæ Clientes cultûs sui mercedem expectent; quam spem ipsa fidelis obsequii faciat, altera Orationis parte videamus.

II. P A R S.

Agite, qui strenuam ac diligentem in colenda Virgine sanctissima operam ponitis, agite, inquam, & spes hodie vestras ducite. Agnoscite quid vobis à potentissima domina, quid ab amantissima matre expectandum sit; si tamen in eo, quod vovistis illi obsequio, in eo quem jurastis toties amore, fideles ac constantes sitis.

At quoniam beneficia, quæ nobis à beata Virgine derivantur, tam multa sunt numero, ut de singulis dicere Oratione brevissimâ non liceat: illud habeo factis in præsentia attingere, quod momenti inter cætera maximi est, & quod omnium imitar merito potest nuncupari. Singulare nimirum intelligo istud auxiliij genus, quod in re salutis sibi jure polliceatur, quisquis verè & ex animo Mariam colit & observat. Quare non persequar hic operosius, Adolescentes, quanta & quàm multa extent ab omnivævo illius, quo Clientes suos prosequitur, amoris monumenta: non dicam, ut eos filiorum in numero computet, ut continuò præseates oculis

habeat, ut foveat in sinu, ut omnia maternæ charitatis munia in singulos exercent. Non retexam hic longam eorum seriem, qui liberalem ac munificam ipsius manum sensere; qui præsentem apud ipsam difficillimis in rebus opem, singulare varijs in periculis præsidium, certum adversus carnis illecebras, & dæmonis insidias perfugium habuerunt. Non eriam è veteribus sacrorum Annalium monumentis famosa cultu Mariæ tot nomina, Irenæos, Cyrillos, Epiphianos, Damascenos, Anselmos, Bernardos aliósque numero infinitos, tantò illustrioribus cumulatos donis ac gratijs, quantò ardentiore in Virginem studio exarserunt.

Vestrum ipsorum iudicium, vestra existimatio sit, Adolescentes. Nam liceat mihi ad vestram conscientiam provocare: este mihi testes singularis illius providentiæ, quæ Dei Mater suorum commodis ac salutem invigilat. Vos imprimis interrogo, qui Mariam teneris ab annis in Dominam, in Patronam, in Matrem elegistis; qui constantes in obeundis seduli Clientis partibus nihil de pristino fervore remisistis. Narrate, si potestis, quàm uberes veterum officiorum fructus perceperitis. Agite, an frustra sollicitastis unquam tam piæ parentis nomen? an angustis in rebus, in periculis, in laboribus opem ipsius & amicam manum dederastis? an in tuenda præsertim ætatis vestræ innocentiam inertem & otiosam ejus vigilantiam experti estis? Ah! si varia inter discrimina, quibus juvenus obnoxia est, illibatum hæcenus integritatis vestræ florem conservastis; si vix enatam cupiditatis malæ labem compressistis in ortu ipso, atque extinxistis; si pudori vestro insidiantem spiritum nequam tam prudenter quàm fortiter repulistis; si peccati scditas vobis horrorem incutit, si virtutis amabilitas placet; si nondum pervasit vestros animos, aut etiam per-

tentavit

tentavit illecebrosa mundi corruptela; imò si declinanda illius gratiâ vestrâ aliqui perenne cum ipsa divorcium meditentur; an dubitabis tot conciliatricem gratiarum, tam piarum cogitationum auctorem Mariam agnoscere?

Sed quid hæc moror salutis vel præludia, vel adiumenta, quæ suis affatim & plenâ, ut sic loquar, manu Dei Mater impertit: Salutem ipsam quàm certò procuret; quàm securum per tramitem ad felicem salutis æternæ portum Clientes perducatur; uno verbo, quàm verè Sapientis ore pronuntiet: *Qui me invenerit, inveniet vitam, & hauriet salutem à Domino* Sap. 12. operæ pretium est demonstrare.

Una est ad salutem æternam via Mors Sanctorum, quam pretiosam in conspectu Domini regius Vates Psal. 125. pronunciat, propterea quod sola felicem ad beatam immortalitatem aditum recludit. Neque enim homini Christiano satis est, contritam virtutum omnium exercitatione vitam vivere, nisi tan faustis inijs par exitus respondeat. Scilicet, inquit Tertullianus, *In Christianis non queruntur inijs, sed finis.* Huc ergo tota mentis nostræ contentio feratur, necesse est; hæc debet esse laborum nostrorum meta; ad hoc nascimur, spiramus, vivimus, ut Sanctorum obire mortem aliquando contingat. Verùm quàm expetenda mors ejusmodi, tam arduum est quiddam ac difficile illius fieri competentem; ubi sacra veritatis oracula conceptis verbis admonent, non esse cujusquam in facultate positum perseverantiæ finalis gratiam promereri. Hoc pretiosum amoris sui pignus Deus pro jure suo largitur ad arbitrium; &, quod perditissimis peccatoribus aliquando non abnuat, id ipsum iustis quidem, sed impervijs humanæ menti judicijs vitæ probatæ viris non semper impertit.

Hinc

Hinc porrò quis tam mundus ab inquinamentis scelerum, quis tam nihil sibi conscius, qui perpetuo non vivat in metu, incertus an amore, an dignus odio, cum erit moriendum, inveniendus sit? Tamen nolite despondere animum, imò spes inde vestras discite, vos ó, quos Virgo sanctissima suam in fidem ac clientelam recepit. Intelligite, quàm non frustra sponsonis & devotionis vestræ in gratiam postuletis à Maria, ut vos in hora mortis non deserat. Is enim Beatæ Virgini præcipuus incumbit labor; hanc sibi provinciam vindicat; huc illius preces, vota, obsecrationes pertinent, ut, quos Clientes habet & amicos, ij justorum morte moriantur. Quin & ipse Christus indulgens Matri, dum obicium penitus & absconditum voluit esse divinæ prædestinationis mysterium, nobis in Maria dedit, unde spem salutis certam quodammodo haberemus. Atque ut mortalium animos ad reverentiam & amorem parentis optimæ magis ac magis accenderet, constituit illam tanquam Dominam & arbitram supræmæ illius gratiæ, quæ tam arctam cum salute ipsâ necessitudinem habet.

Verùm ne temerè dictum illud à nobis, aut saltem magnificè plus æquo ad B. Virginis commendationem videatur; consulamus in re tanti momenti fidam divini Spiritûs interpretem Ecclesiam, & quid super eâ re credendum sit, ab illa perdiscamus. Hæc illa est. Adolescentes, cujus admoniti oraculis ita Mariam compellamus. *Sancta Maria Mater DEI, ora pro nobis peccatoribus, nunc & in hora mortis nostræ.* Ecquid illam putatis à Filio precari jam jam morituris, nisi perseverantiæ gratiam, quam semel nobis si precabitur, an consentaneum est vereri, ne Maria repulsam ferat? Has etiam sibi servavit, si Ecclesiæ testimonio credimus, Virgo beata partes, ut Clientes suos, cum ad extremam rerum lineam pervenerint, à Dæmonis

nis infidijs præstet incolumes. Sic enim Ecclesia canit beatam Virginem alloquens, *Maria Mater gratiæ, Mater misericordiæ, tu nos ab hoste protege.* Terribilem fanè, & suprâ quàm dici potest homini præsertim moribundo metuendum hostem! Tamen quid vel infrendens in eum valeat, quem tuendum ac protegendum Maria susceperit? Verùm quàm dulce est & plenum solatio, quod Ecclesia Virginem interpellans confidenter adjicit, *Et horâ mortis suscipe.* Erit igitur tui, ô Virgo sanctissima, muneris, ut defunctos hujus vitæ casibus tuas in manus excipias. Felicem ô nimis conditionem nostram, si tam piæ parentis in manus venerimus! Nam quæ vis nos avellat inde? quis hostium furor tam immanis, qui medijs è Mariæ complexibus nos eripiat? Quanquam sit instar omnium, per melicet, ad incitamentum fiduciæ, ad amoris incrementum illa deprecatio, quâ singulas divini Officij partes Ecclesia complectitur, ac terminat. *Et JESUM, benedictum fructum ventris tui nobis post hoc exilium ostende.* *O clemens, ô pia, ô dulcis Virgo Maria!* Scilicet, si nec falli, nec fallere Ecclesia potest, per Mariam dabitur nobis ex hoc peregrinationis loco decedentibus, ut Christo JESU, benedicto virginalis ipsius uteri fructu perfruamur. Ecquid, amabo vos, Adolescentes, dici poterat, vel ad excitandas spes nostras potentius, vel ad confirmandam contra mortis accessum fiduciam nostram optatius?

Nihil ego jam mirer, si tam luculentis Ecclesiæ testimonijs freti tot sancti Patres, tot que Doctores sapientissimi sic extulerint B. Virginis potentiam, nihil ut accedere ad eam posse videatur. Nam quid ego proferam nubem illam testium, qui Ecclesiam ducem secuti tam præclarè, tam magnificè Virginis beatæ patrociniû commendârunt. Hi gratias quascunque, quæ hominum in genus derivantur,

com-

communicari per Mariam affirmant. Isti eâdem exorante indulgeri peccatorum veniam accuratè defendunt. Illi palàm & apertè pronunciant, sic in eâ positam esse spem salutis, ut ejusdem cultus via sit, quam ingredi unumquemque oporteat. Alij profitentur nihil esse desperandum, quidquid per invocationem ipsius petieris. Alij negant ullâ temporum memoriâ quemquam Mariæ servum perjisse. Ita loquuntur Bernardus, Anselmus, Chrysothomus, Augustinus, qui non tam suo, quàm Ecclesiæ Spiritu afflati, hanc inter cæteras Mariæ prærogativam tribuerunt, ut in re salutis jus quasi supremum exerceret. Eisdem & nos eruditi confirmatîque oraculis certam, indubitatamque spem habeamus, id affore nobis in Maria præsidium, quod in extremo vitæ discrimine constitutos recreet ac consoletur.

Sic erit, ô Virgo sanctissima, cum venerit ille dies ultimus, qui vitæ finem imponet; in his temporum ac difficultatum angustijs, te piam, te clementem, te propitiam experiar. Cum derelictus à meis, desertus à parentibus, destitutus rebus omnibus neminem habebō, cujus fidem & opem implorem, tu mihi rerum omnium loco non deeris. Cum deficient unâ cum corpore vires animæ, & iners languor totum obruet; tu prærens adversus infirmitatem remedium, & invictum contra languorem robur sufficies. Si me præteritorum recordatio delictorum deprimat nimium, & affligat, tu jacentem eriges, & afflictum consolaberis. Si videbor impar hostium conatibus, qui salutis meæ insidias comparabunt; tu cælestia suppedita- bis arma, quibus eorum furor retundatur. Si me propinquæ aternitatis metus exanimet; tu novam addes fiduciam, & impertiendæ mox misericordiæ conscientiam sustentabis. Tu denique roborabis fi-
dem,

dem, spem incendes, charitatem inflammabis, ut tuis ad extremum usque spiritum beneficijs recreatus in ipsa sanctissimi tui nominis invocatione emoriar.

Erit aliquis vestrum Adolescentes, quem redditi Deiparæ obsequij pœniteat? qui se magis ac magis ad eandem colendam, & amandam non exstimulet? qui felicissimos inter vitæ suæ dies illum non ponat, quo se B. Virginis fidei ac clientelæ tempus in omne consecravit. Felicem enimverò, fortunatūque diem, qui tot gratiarum fons uberrimus extitit, & in novos deinceps rivos, dum veniat extremus dies, erumpet. In spem igitur tanti tamque singularis boni renovemus ex toto corde, quod B. Virgini diximus jam toties, perpetuæ servitutis ac fidei sacramentum. Ecce præibo vobis ultrò ac volens, vos dicentem animis prosequimini.

Sancta Maria Mater DEI & Virgo, Noste in Dominam, Patronam & Matrem eligimus. Dominare nostri tu, Virgo sanctissima, quibus nihil tam dulce ac decorum est, quàm fidele in omne vitæ tempus tibi obsequium præstare. Et quando Matrem te dici non gravaris, habe nos, quotquot sumus, filiorum in numero, & da, ne quid indignum tam honorificâ appellatione admitamus. Verùm quia nemo nostrum ignorat, nihil tam displicere tibi in ijs, qui tuâ fide ac clientelâ gloriantur, quàm pravitatem morum ac corruptelam, hoc providebimus præter cætera, labes ut nulla nostris moribus adhærescat. Nihil erit lascivum in verbis, nihil in factis inverecundum, nihil in affectibus aut cogitationibus ipsis immundum patiemur. Neque hoc satis Virgo sanctissima, sed studium in ea re nostrum versabitur, ut quos habemus in potestate, ij parem, tibi honorem & amorem imperiant.

Ob.

Obsecramus te igitur, ac petimus, per illa misericordiæ viscera, quæ ad ipsas nequissimorum peccatorum preces commoveri solent, ut, quod devovemus tibi obsequium, gratum, acceptumque habeas, nosque in fideles, sinceros, constantesque servos admittas. Noli permittere, Virgo sanctissima, nos ut dies ulla datæ fidei immemores arguat. Amove diligenter à nobis plenas periculis occasiones, contra quas stare probatissima innocentia non sufficit. Accerse nobis ab uberrimis, inexhaustisque divinæ misericordiæ fontibus illa præsidia, quibus freti nihil ab insanis vanitatis ambitiosæ fulgoribus, nihil ab humanarum rationum momentis, nihil ab illecebrosis voluptatum lenocinijs timendum habeamus.

Verùm hoc à te postulamus imprimis, ut, cum ad ultimam vitæ nostræ metam pervenerimus, in his tristissimis temporum casibus uberius auxilium impertias. Ac si fortè vel morborum aculei, vel propinquæ mortis horror, vel divinorum iudiciorum metus tui invocandi nominis facultatem adimant, memento tunc, qualem te futuram esse in fideles servos ac filios promiseris; protege nos sub umbra alarum tuarum; ut illæsi per te, & incolumes æternùm prædicemus, nemini, qui Mariam coluerit, & amaverit, in extremo die malè unquam fuisse.

